

1894-12-22

AFSENDER

Otto Mourier

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Vallø

Arkivplacering:

Mappe 30 nr. 19a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Vallo d. 22de Decbr 94.

Kjære Skovgaard,

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 30 Nr. 19A

Tidligere, da vor Brevveksling gik
livligere, klædte mine Fingre lidt
efter at skrive Dem et til Jule; jeg
savnede, at vi ikke da vexkede Hil-
sems og gode Ønsker. Nu, da Skri-
veriet ved min Forsømmelighed er
ved at døe her, faar jeg det Mod, jeg
for mangfold, i hvilken Anledning jeg
har gravet Deres Brev af 13 Aug. fra
Vognen op, hvilket jeg aldrig fik besvæ-
ret, om jeg end mundtlig har sagt
Tak for det. Det har været foruroligt
at lose igjennem igjen, men det besvæ-
reke egner det sig ikke mere.

Det jeg nu helst vilde, mest at
sende Dem og Hustru og Børn gode
Ønsker for Jule, var at faa at vide,
hvordan De og Deres heder, hvad der
opfylder Dem, hvad De arbejder paa,

Skovgaard gav det Skovgaard-Museet i Vallo

hvad Efterret. De har fra Onsdag, regelmæssigt forbi dem, som forbi
der og Indgang, hvor skues er, og som de Andre, der bae fra Landet.
de har vent osv. osv. Men de j
ialf. forelbig ikke kan fae Lov
over, men j. noies med at for-
tælle dem lidt her, i Haab om
at det vil bevæge dem til at gøre
Gjengæld.

Solen i Himmelen, med det nye
Lind og meget andet Gæst, har
det gæst vedbliven - Gud ske
Lov derfor, som for den meget meget
and, hvad De vel ikke tørte mig,
at j. skule sige, som understreger
for mig. Børnene ere ogsaa raske
og vedblive at vore, navnlig Toge,
hvor j.eppe tror De vilde kun
nu kjende sig. De gæst der
skole under en dybt Læseindes
Viledning, og Tiden glæde stille og

regelmæssigt forbi dem, som forbi
de Andre, der bae fra Landet.

Men ved Vintertid har j. mine
kære Dage. Haven tager ikke mere
get af mine kræfter, dem j. synes
j. kan arvende bedre ved at give
mig af med Kunsthistorie, som er
og bliver min Højsalighed, men
en uheldig, men sligge der
kan j. ikke. Alsin Kone og j. har
indrettet det saakaldte Sammen
med Doktorens, at vi en Aften have
Vej (allmand, Aften fra 7-10) sam-
men en Del Vinter og Besjæftig-
hed (indvirket og mere lidet
langer borte fra), en 14-16-18. Læse-
skole, der en Gang hos os, der anden
hos Rodes. Aftensmad skal vore
besøgt, som en lille Forfriskning
vander bagfter el. omvoldt.

Og saa deler min Kone og j' Ar.
Gildet mellem os, saaledes, at
hun den ene Gang tager Høit, Høit,
til Shakespeare, en Tragedie el.
et Drama paa en Aften (tænk, at
hun kan det!), medens j' den
næste Gang tager om Kunst og vi,
ser alle til Eminent horende Høit,
leder frem, som j' vare kan skraabe
sammen her paa Stedet. Fra Kunst
akademiet's Bogsamt. har j' givet,
min min Van Weilbach fraat Bøger
tilhans, og saa stundom j' iverigt,
saa j' har en Masse at give til
Børste. Mig er det en stor Tilfreds-
stillelse (om j' end naturl. har man
ge Skulptur og Kunststykke), og j' tror, Folk
er glade med det. Hieltid har j' haft
Rafael og Rembrandt. Det samler Mær-
kelig og meget godt, lad saa vor

at det kunde være fort bedre frem,
det gjøres med Høflighed og en god
vi fornuft, og j. har vel nok lært
at sige, at min Kone er en sandes
dygtig Oploser.

Lidt ind i det nye år var det
min Tanke at tale om mit gamle,
Kjære Enev. Lorens Frølich, i hvilken
Afsedn. j. har taget Mod til mig
og spurgt ham, om han ikke vil
laam mig noget fra sin Hænde, som
j. ikke iforveim har, for at give
mig lidt Fisker i Linder overfor
Enev. det vil strax spille sig i,
hvad j. siger.

Jeg er gjenrengsmand ikke tryk
ket i Linder under disse Forhold.
Men forresten vil j. heller ikke tryk
ke i dette År. Kun vil j. ganske
roligt og mægtent sige, at Ud.

byttet efter Sommerens Slut gik
var tarvligt, saa tarvligt, at j
venter at gaa ned af Baret (det
under sidste Nætt) med en Væde,
balance af mindst 100 Kr. Men
de j har den (hænde den oppe,
net fra gode Dage), og j har den i
haabte fra hende. Lykke venter der,
og j har den den Væde at cøtte
Forsig efter Nætt, og de der ikke
er net mange skæmmelser, der er det,
der saa gælder det som j har end
Tag om Hovedet fæste smeltet
(det Læge af de Læge) Hovedet
Kæbelovene og meget mere,
saa er der kun Grund til, som
de siger, at tænk Gud den Dag,
og det gik j' ogsaa efter fælt
Tone, selv naar Læder er tungt
og trykkel.

Og saa maa j sige den, at dette,
at slide fra Morgen til Aften om
Sommeren, har j intet andet, naar
Folk fra den Tid vil lade være med
at forstyrre mig, og j maa have
Væderne for mig selv. Men forresten
har Vorherre allerede givet os den
Gave, at vi skulde fra det efter vort
Hoved, vi bære ikke: ske vor Væde,
men ske den Væde, og det over
j' mig ogsaa i at skæmmen fra
— under mange Færd og Skæppe,
væder.

Forresten fik vi de ogsaa om
den vor Væde, saa dog vort Færd
opfyldt, at Hoff mætte blive
alene i Væden. Det var en fælt
Dag for os den Dag, naar blev ind,
det. Hele Sammen tog i den
Anden. til Hjem og overvunden

den deilige Gudstjeneste, og vi
var meget glade og taknemmelige
— hvad der er meget idelt og ue-
gennyttigt for vordede, da vi saa
sjældent kommer til Byen.

Ja, kjære Skovgaard, det var
en lang Snak ~~og~~ ^{om} mig og mit, men
den er snart færdig, og nu kan De
jo hævne Dem ved at gjøre Gjengjæld.
Giv De vilde.

Og saa kom meget venlige
Hilsener til Dem og Deres Hustru
og de af Børnene, som maaske
huske os: Peter og Johan Thomas
— fra min Hustru og mig, her,
sagt af vort Puske om en
gladelig Jule for Dem og alle
Deres.

Altis Deres hengivne

Otto Mourier.

Glem ikke at fortælle mig lidt om
Deres Kunst.